

Kokladığım Toprağimsin

– Öz · 25 Ekim 2017

* Kokladığım Toprağimsin *

Güzden çiçekleri, bir begonya,
özlemimi usulca... demliyor, gelecek bahara
mevsimler şaşırıdıkça bildim, gökteki sonsuzluğun sırrını
ağlayarak indi imgesi dil nâşâdım
sen, bulutların üstünde nüve nüve şekillenen
en taze telaşım
bir tren sesi duydum uzaklardan
kime el salıyorsun, korkularla örtmüşsün üstünü
dudaklarından nemli bir bulut geçiyor
geceye soyunurken esmerliğin, üşümedin mi hiç?
Ege'ye açılan bir Akdeniz kapısındaım,
takılıp kalıyorum yine, o yalancı gülüşlerine.

Anladım,
her elveda yaklaşan bir filmin sonu gibi
kokladığım toprağimsin,
yarıklarında bir yer arıyorum, uyumak için
ah... yalancı aşkları kendine kehribar etek biçen kadın
tenini zemheri ayazlar kuşatmış, bağrın çığlık çığlığa
korkular mekanı olmuş tenin
duguların kayıp.

Üşümüş bir çocuk misaliyim, kokusunu özlediğim annem
kaç gurbet ıslattım, yargılar odağında
kulaklarımda bir imdat çığlığı
kıştan kaçan, kuşların ürpertisiydi ötelere
mahcubum, hangi yüzüne baksam, küsmüş bir prenses
kırık yüreğimde üşüyor sol yanım,
ayılmaz bir uykudayım, ne oldu bize.

Sendin yüreğimin körpe zarında zonklayan
dilime dolandıkça, utangaç saklanbaçların
dört mevsimden biri olur, üzüm karası gözlerin

aşk tümcesi hep yalnız kalırmış,
Oridis ve Kleopatra arasında
her aşkın bittiği yerde, her damla yaş bırakırım yastığıma
ya da bir hüznün yayılıyor, ben olan yüreğime.

Çoğalttım seni kıyılarımda, bir adım kala denize
kumlardaki ayak izlerin řuracıkta hâlâ
neyse; nasılsa döneceksin, ıslak bir güz günü
bir varořun büyüydü, dokunduđum geveze ađustos
bir bilsen, duyabilsen içimdeki sensizliđi
dalgalara sarılıp duruyorum, özlemin düşerken kollarıma.

Nuri Dađdelen
Özdere-İzmir